

Extras din stenograma ședinței Senatului – 16 martie 2010**Domnul Gabriel Mutu:**

Domnule președinte,

Stimați colegi,

Mi-am intitulat declarația politică de astăzi „Partidocrația – o caracteristică a politicii românești”.

Declarația politică de astăzi vine ca o reacție personală la ceea ce s-a petrecut pe scena politică românească, în ultimele două săptămâni. Așadar, am dorit să vorbesc în plenul Senatului despre partidocrație.

Etimologia acestui termen este cea care ne ajută cel mai mult în înțelegerea fenomenului. Practic, prin partidocrație se înțelege exercitarea puterii publice de către partidele politice.

Din punctul meu de vedere, problema revocării lui Mircea Geoană din funcția de președinte al Senatului a fost doar o încleștare între cei care susțin democrația și cei care susțin partidocrația. Minimalizând forțat discuția, voi spune că se înfruntă o viziune care pune în centrul preocupărilor sale cetățeanul și o alta care are ca unic scop de promovare interesul său, mai bine spus interesul de partid.

S-a spus atât în media, cât și de către cei care s-au declarat împotriva revocării președintelui Senatului, că puterea nu dorește altceva decât ocuparea unei poziții de maximă importanță în stat. Ca de fiecare dată, nu pot decât să constat că cei care receptează politica românească refuză să înțeleagă fondul care determină

mişările de pe scena politică românească. Nu obsesia puterii a fost cea care a determinat această acțiune, stimați colegi.

Este inadmisibil ca membrii unui grup parlamentar să nu aibă dreptul să-și păstreze locurile din comisiile de specialitate în care au fost distribuiți la începerea mandatului. Altfel spus, atât PSD, cât și PNL pun deasupra mandatului de parlamentar voința partidului.

Cu alte cuvinte, au o viziune potrivit căreia partidul politic trebuie să se suprapună perfect peste spațiul public. Nimic nu trebuie să respire în afara acestui cadru stabilit, conturat și susținut de cele două partide.

În aceste condiții, nimeni nu mai poate nega faptul că partidocrația este un fenomen caracteristic spațiului politic românesc atâta vreme cât partidele politice importante reclamă idei potrivit cărora scena politică trebuie evitată de orice formă de conținut ce nu aparține unei forme organizate pentru că partidocrația refuză categoric orice formă de reprezentare independentă.

Dorința de a monopoliza întregul tablou politic mi s-a părut oarecum firească din partea PSD obișnuit mai degrabă cu o politică de tip partid-stat, dar nu am putut înțelege cum Partidul Național Liberal a putut să se atașeze imediat acestei idei.

Și PSD, și PNL au clamat ideea că sistemul electoral promovat în 2008 va aduce cu sine o micșorare a distanței dintre parlamentari și cetățean. Poate că da, dar prea puțin. Atâta vreme cât mențineți ideea că parlamentarul trebuie să se subordoneze numai partidului sub sigla căruia a candidat, nu faceți altceva decât să mențineți o stare de lucru prin care minimalizați votul cetățeanului.

Totodată, pentru a întări cele spuse de mine anterior am citit cu atenție stenograma ședinței plenului Senatului din data de 3 martie a.c. unde domnul senator Mărcuțianu ne explica foarte clar că principiul potrivit căruia se acordau locurile în comisiile de specialitate de către PNL ținea exclusiv de conducerea de partid și nicidecum de competență.

Ieri, stimați colegi, am avut din nou o mișcare elocventă a partidelor politice care susțineau că nu pot avea ca partener de dialog decât oameni care sunt înregimentați în formațiuni politice.

Neglijarea principiului mandatului reprezentativ de către cei care au părăsit ieri consultările de la Cotroceni întărește ideea potrivit căreia unii preferă partidocrația în defavoarea democrației. Se vrea ca în politică să fie reprezentate strict interesele de partid și nu cele ale cetățenilor.

Declarațiile de ieri, după ieșirea de la consultări, susțineau ideea că grupul independenților nu are nicio legitimitate. Dar vin acum și vă întreb concret: cu ce este mai prejos legitimitatea de care se bucură senatorul Cristian Diaconescu, care a obținut acest mandat de pe prima poziție în colegiu, față de un anumit lider de partid politic, care și-a obținut mandatul în urma redistribuirii, clasându-se pe locul al doilea?

Oricum, nu vreau să primesc niciun răspuns la această întrebare. Este una retorică.

Vă mulțumesc.